

LUČ

Braslovče, Orla vas, Letuš.

Dragi Lučkarji in Lučkarice! Pošiljamo vam pismo iz treh naših šol. Pa boste rekli, zakaj? Zato ker smo na vsch treh šolah stóрили nekaj posebnega. Pobírali smo za cerkev Kristusa Kralja v Hrastniku. Nabrali smo štiri sto (400) dinarjev. Radi in z veseljem smo nabirali, ker vemo, da nam bo Jezus vse to poplačal in vemo, da bodo hrastniški Lučkarji in Lučkarice v novi cerkvi tudi za nas molili.

Pozdravljajo vas: Šketa Albin, Noner Adolf, Tržan Franc, Drča Maks, Skoberne Helena, Pečovnik Silva, Vodlak Pavla, Turnšek Marija, Praprotnik Ana, Hribernik Marija, Vodovnik Brigita, Rojnik Heda, Rizmal Ana, Fonda Terezija, Kolšek Jožica, Turnšek C. Marija, Rovšnik Tončka, Ožir Ana, Zajc Tinko, Bošnjak Majda, Masilo Ivica, Prislan Ana, Mlakar Julka, Korun Valerija, Cizej Slava, Kronovšek Franciška.

Iz Moravč.

Oh kako rada bi živela tako, kakor uči »Lučka«. Srčno rada izpolnjujem Jezusove dneve natanko. V šolo hodim v Moravče. Jezusa grem vsak dan obiskat. Molim tudi rada. Ali me Jezus ljubi? Jaz imam tri bratce in pet sestic. Iz vsega srca vas prosim, ker ste tako pridni, molite z menoj in prosite Svetega Duha za pravi razum mojega bratca, ki hodi v I. razr. klasične gimnazije v Ljubljani.

Sedaj končavam to majhno pisemce in pozdravljam vas in vse Lučkarje in Lučkarice ter vam roko poljublja vam hvaležna

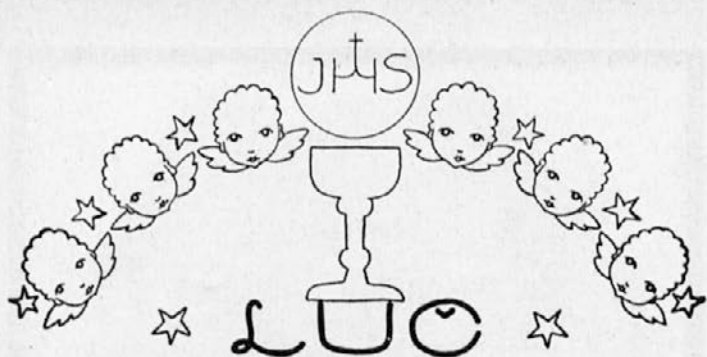
Firm Barbara,
učenka III. razr. v Moravčah.

Odgovor: Vsak dan molim za vse čitatelje »Luči«. Tebe in tvojega bratca se bom pa spomnil še posebej.

Studenice pri Poljčanah.

Dovolite, da se tudi jaz oglasim v vašem prelepem lističu, ki je meni najdražji tovariš v mojem mladem življenju. Zahvaljujem se v imenu vseh studeniških šolarjev, da ste nas obiskali. Kako smo vas bili veseli! Pa tudi vaših naukov se bomo zvesto držali. Posebno jaz sem naredil sklep, da hočem »Luči« ostati zvest, da bi me enkrat pripeljala v večno nebeško luč. Zdaj se moram še bolj tesno držati tega mojega zvestega lističa, da mi bo on vodnik skozi moje življenje, ker sem izgubil sedaj svojega dobrega očeta. Imel sem pridnega očeta, kakršnih je danes zelo malo na svetu. Pa upam, da bo on prosil ljubega Boga zame. Moj atek je tudi vedno rad prebiral vašo »Luč«.

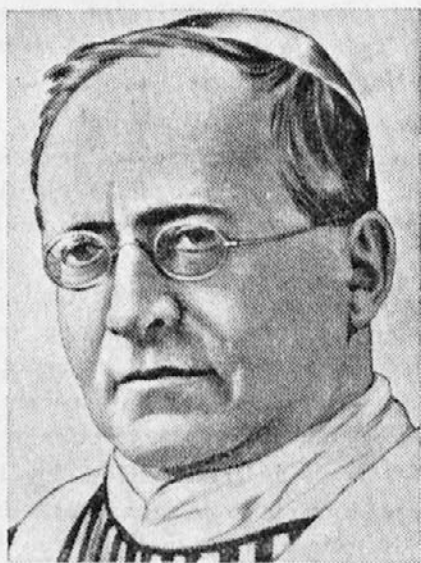
Stanko Stoporko,
učenec VII. razreda v Studenicih.

LETO IV.

MAREC 1939

Štev. 7

Papež Pij XI.

Molimo za sv. očeta Pija XI.

V petek 10. februarja je izdihnil v vatikanski palači svojo plemenito dušo največji prijatelj mladine, vrhovni poglavar sv. Cerkve in Kristusov namestnik na zemlji sveti oče Pij XI.

Prav tako kot naš božji Zveličar je bil pokojni papež najbolj vesel in srečen takrat, kadar je sprejel v svojih dvorinah otroke in jih je mogel blagosloviti.

Pij XI. je posvetil mladini vso svojo skrb in ljubezen. Neštetokrat je v svojih pismih, knjigah, nagovorih in okrožnicah poudarjal lepoto in svetost družinskega življenja. Družina brez otrok je kakor drevo brez sadu in ta sad v družini ste vi, moji dečki in moje deklice. Bog vam je položil v srce najlepši biser: nedolžnost. Kolikrat je sveti oče ure in ure molil za vas, da bi vam Bog v srcu ta biser ohranil.

Zdaj je vaš prijatelj mrtev. Vrnite mu ljubezen, ki vam jo je izkazoval v življenju, vrnite mu jo z molitvijo za pokoj njegove duše!

P. Krizostom:

Naš Kralj naj živi!

Himna za kongres Kristusa Kralja.

*Na noge, narodi vsi!
Iz spanja se predramite,
v armado našo vstopite:
Kristus, naš Kralj naj živi!
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.*

*Sovražnik stega roke:
oso zemljo hoče imeti,
ji Kralja Kristusa vzeti,
duše pahniti v gorjé.
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.*

*Ne damo Tebe nikdar,
naš Kralj, za ceno nobeno!
Prisego kličemo eno:
Vekomaj naš si Vladar!
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.*

*Preliti hočemo kri,
življenje Ti darovati,
Ti vedno zvesti ostati.
Kristus, naš Kralj naj živi!
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.*

Lučkarji, vi gotovo nočete manjkati!

Kje pa? vprašujete radovedno. Gotovo ste že slišali, da bo letos v Ljubljani kongres Kristusa Kralja. Saj se še spominjate evharističnega kongresa, ki je bil samo za katoličane naše države. Letos bomo pa imeli v Ljubljani v dnevih od 25. do 30. julija svetovni kongres. Otroci, to ne bo nekaj navadnega. Zakaj, tak kongres je vsako drugo leto samo eden na vsem svetu, samo eden za vse katoličane. Kajne, kako srečna je tista dežela in kako srečno šele tisto mesto, kjer se vrši tak svetovni kongres. Letos bo naša država tako srečna, in kar je še posebno veselo za nas Slovence, da bo predvsem srečna naša Ljubljana, kjer se bo vršil ta kongres. Pomislite, z vsega sveta bodo prihiteli v Ljubljano nadškofje, škofje, duhovniki in katoličani raznih narodov, katerih jezika še razumeli ne bomo. Sam sveti oče pa bo poslal svojega kardinala-zastopnika.

Že vidim, kako radovedno me gledate, češ: zakaj so pa taki kongresi? Kaj je njih namen? Ves svet osvojiti za Kristusa. Kristus naj postane kralj vseh ljudi in vseh narodov. Otroci, ko bi bil Kristus res kralj vseh ljudi, ko bi vsi njega poslušali, ko bi vsi njega ubogali, ko bi vsi začeli živeti po njegovih naukih, potem bi postalo na zemlji prijetno. Ne bi bilo več vojsk, ne bi se ljudje pobijali, ne sovražili, marveč drug drugemu bi pomagali in vsi bi se radi imeli.

Prijatelji! Gotovo si tudi iskreno želite, ko imate Jezusa tako radi, da bi postal vaš Jezus najprej kralj vseh otrok, da bi postal potem pa tudi kralj vseh ljudi. Zato ne sme nobenega izmed vas manjkati, marveč vsak mora po svoje storiti, da bo letošnji kongres Kristusa Kralja res lepo uspel in da bi Jezus res kmalu postal Kralj vseh ljudi. Vem, da vi gotovo nočete manjkati, ko molijo za kongres otroci iz Evrope, Azije, Afrike, Amerike in Avstralije. Tudi vi molite ta namen, tudi vi darujte sv. obhajilo, sv. maše, svoje trpljenje, svoja majhna premagovanja za kongres Kristusa Kralja.

K svoji jutranji ali večerni molitvi dostavite še molitev za pripravo na kongres Kristusa Kralja v Ljubljani, ki se glasi takole:

Vsemogočni večni Bog, ki si v svojem ljubljennem Sinu, Kralju veseljstva, hotel vse obnoviti: daj milostno, da se vse družine narodov, ki so po grehu ranjene in razdvojene, podvržejo njegovemu sladkemu kraljevanju.

Gospod Jezus, blagoslovi kongres!

Marija, pomoč kristjanov, sprejmi ga v svoje varstvo! Amen.

K. D.

Vsakdo mora imeti . . .

Kaj pa? — boste vprašali. Kaj? Sliko, ki vas bo čisto gotovo rešila večnega pogubljenja. In kaj si želite bolj kot to, da ne bi bili pogubljeni? Vsak hoče priti v nebesa, vsak se hoče zveličati. Zato nas je dobri Bog ustvaril, da bi po smrti prišli k Njemu. Zato je Jezus umrl na križu, da bi nas rešil večnega pogubljenja. Pekla se vsakdo najbolj boji. In vendar ni gotovo, da se bomo zveličali. Oh, kako nekaj strašnega je to, da je vsakdo od nas v nevarnosti, da se ne bo zveličal. Ta nevarnost pa takoj mine, kakor hitro imaš sliko, ki sem jo v začetku omenil.

Katera je ta slika? Kje se dobi? Koliko stane? Vredna je, da si jo kupim, če je še tako draga!

To sliko ti da tvoj gospod katehet ali gospod župnik, če opraviš pobožnost devet prvih petkov; to se pravi, če devet mesecev po vrsti vsak prvi petek prejmeš sv. obhajilo. V šoli povej gospodu katehetu, da bi tudi ti rad imel tisto sliko, ki je spomin na devet prvih petkov in ki te bo gotovo pripeljala v nebesa. Gospod katehet ti bo z veseljem dal in podpisal to sliko.

To je slika presv. Srca Jezusovega.

Ljubi otroci! Sedaj se bodo začeli toplejši meseci. Začnite takoj devet prvih petkov in v jeseni boste že lahko imeli to sliko. Denite si jo potem v okvir in jo imejte za spomin, da ste opravili devet prvih petkov. Ob smrti uri jo dajte obesiti nad posteljo in ko se boste nanjo ozrli, se več ne boste bali umreti, ker božje Srce vas bo rešilo večnega pogubljenja.

Jutranja molitev.

Pobožno.

M. Tomc.

Te-be lu-bin, stvarnik moj, ki si o-hra-nil me no-
 coj; be-bi de-la po-sve-čen, du-po in be-lo gro-
 cin. Ma-ri-ja, vo-di me po-le-dolžni po-ti
 in ob smrti pri-di mi z Je-zu-som na-probi. Sve-ti
 angel varuh moj, vo-di vedno ti z me-noj: šoj mi
 noč in dan na strani, vsega lu-de-ga me branj! Pro-pri-
 srčno prosim te, varuj me in vo-di me. A-men.

Janez Veider:

Kneginja Ema — naša prva svetnica.

Po smrti svojega moža in po žalostnem umoru obeh sinov je ostala kneginja Ema sama na svetu. Imela je ogromna posestva po Koroškem, Štajerskem in Kranjskem. Kaj naj tako osamljena vdova z njimi stori? Toda kneginja Ema je bila modra in gospodarstvena žena. Sama se je lotila uprave teh posestev.

Rojstni grad sv. Eme Pilštanj in cerkev sv. Mihaela.

Zdaj je bila tu zdaj tam. Povsod je delila pravico, povsod se zavzemala za svoj tako stiskani slovenski narod. Pač je bilo več plemičev, ki bi radi tako bogato in še mlado vdovo vzeli v zakon. Toda sveta žena o tem ni hotela ničesar slišati. Hotela se je vsa posvetiti skrbi za svoj tako ljubljeni slovenski narod. Zato je z največjo vestnostjo vodila težko in tako različno gospodarstvo. Vedela je, da njeni podložniki prav tako potrebujejo duhovne kot telesne pomoči. Zato jim je gradila cerkve in pri njih nastavljala duhovnike, ki so skupno z njo pomagali zatiranemu slovenskemu ljudstvu. V vsakem večjem kraju je sezidala cerkev, največ seveda na Koroškem. Pa tudi

na Štajerskem je postavila poleg rodnega gradu Pil-
šanja farno cerkev sv. Mihaela, na Kranjskem pa
poleg svojega gradu Škrljevo farno cerkev sv. Ruperta
na Dolenjskem.

Toda uvidevna kneginja je kaj kmalu spoznala,
da bo koroške Slovence pred propadom rešila le do-
mača, zanje ustanovljena škofija, ki je do takrat še
niso imeli. Zato je sklenila, da bo v ta namen darovala
vsa svoja posestva. Toda razmere so bile takrat tako
žalostne, ljudstvo tako zaslužnjeno, da plemenita kne-
ginja še ni mogla za enkrat te škofije ustanoviti. Zato
je preudarna žena začasno ustanovila nunski samostan
z namenom, da se njegova ogromna posestva, ki mu

jih je darovala, porabijo za novo škofijo, kadar jo
bo mogoče ustanoviti. Tedaj je začela premišljevali,
kje naj novi samostan in cerkev postavi. Kneginja
Ema je imela starodavni kip Matere božje, ki ga je
zelo častila. Obrnila se je tedaj na Marijo, naj ona
odloči, kje naj stoji nova, njej posvečena cerkev.
Stara povest takole pripoveduje: Sveta kneginja je
dala zapreči par voličkov, ki še nista nikdar vozila.
Varno postavi Marijin kip na voz in odloči: Kamor
bosta volička kip pripeljala, tam bo postavila Marijino
cerkev in samostan. In res! Volička varno peljeta
dragoceni kip in zavijeta brez voznika v Krško do-
lino. Sv. Ema in njene spremljevalke pa korakajo
počasi za vozom in molijo ter prepevajo Mariji na

čas. Več ur drdra voziček po prašni cesti, dokler volička ne obstaneta pri kraju Krka, kjer je stal gori na gričku Emin najljubši grad Krški dvorec. Vsa radostna vzame sveta kneginja Marijin kip in ga postavi na tla ter določi, da bo prav na tem kraju stal veliki oltar nove Marijine cerkve. Kneginja sama vzame v roko lopato in jo prva zasadi v zemljo kot začetek gradbe samostana in cerkve.

Korajža velja.

(Dalje.)

6. Obisk na Jelovju.

Popoldne naslednjega dne se je res pripeljal gospod grof Jelovski. Božo mu je vesel tekel naproti.

»Le počasi, fantič moj, sicer bom moral misliti, da te spet preganja kaka divja zver.«

Stotnikovi so ga veselo in spoštljivo sprejeli in se mu še enkrat zahvalili. Grof pa je rekel: »Tudi sam sem vesel, da sem to noč rajši jahal po daljši poti in tako ujel našega beguna.«

»In kako sva potem lepo jahala!« se je razveselil Božo, ki je sedel grofu na kolenih. »Oh, vzemite me še s seboj domov, da bom tudi podnevi videl tisti kraj!«

»Če gospod stotnik in gospa dovolita, zakaj pa ne?«

Ta dva pa sta rada dovolila in grof je obljubil, da pride naslednji dan po Boža in mu razkaže svoje posestvo.

»Jutri! Jutri!« je vriskal Božo. »Joj, kako bo jutri lepo!«

Naslednji dan je res prišel grof z vozom in vzel Boža s seboj na svoj dom. Vso pot sta veselo kramljala. Pred kosilom sta si ogledala polja in hišo od zunaj, ki je bila podobna lepemu gradiču. Ko pa je prišel čas kosila, sta šla v veliko in lepo obednico. Nasproti grofovemu sedežu je na steni visela slika mladega fantiča Boževih let. Kadar jo je grof pogledal, vselej je vzdihnil in bil žalosten. Tudi Božo si jo je ogledal.

»Kakšna lepa slika!« je rekel grofu. »Ali ste to bili vi, ko ste bili majhni, gospod Kuno?«

»Ne, pač pa je slika mojega sina.«

»O, kako bi ga rad poznal! Ali je doma?«

»Ne, v Londonu je v šolah.«

Gospod Kuno na obisku pri stotnikovih.

Po kosilu je grof hotel Božu pokazati svoje gozdove, pa je bilo še preveč vroče. Zato je rekel gospodični Roži, starejši vzgojiteljici, naj mu ta čas razkaže sobe v hiši. Tudi z njo je Božo govoril tako preprosto in odkrito, da je bila vsa vesela. V vsaki sobi pa sta videla kako sliko grofovega sina in vselej je gospodična Roža vzdihnila.

»Le zakaj vsak zdihuje, kadar govori o mladem grofu?« se je vpraševal Božo.

Kip je ležal v tisočih koscev na tleh, poleg črepinj pa podstavek, stol in Božo.

Prišla sta v njegovo spalnico. »Glej, Božo, tu je kip mladega grofa, ki ga ima gospod grof najrajši, ker mu ga je podarila rajnka gospa.« Nato pa je stopila proti oknu, da Božu pokaže razgled.

»Iz te sobe se vidi noter do —«

Tedaj pa je reklo: tresk, kip iz mavca je ležal v tisočih koscev na tleh, poleg črepinj pa podstavek, stol in Božo. Gospodična se je zasukala in zavrnila od strahu in groze. Pričakovala je, da bo Božo tulil, ta pa se je spravil molče na noge in bil zaradi svoje nesreče ves obupan.

»Joj! Kako naj gospodu grofu povem, da je njegov najljubši kip zdaj le še kup črepinj?«

»Gospodična, nič vam ne bo treba praviti, sam mu grem povedat.«

Gospodična pa je kar ostrmela in rekla: »Res, lepo je to od tebe. Nisem mislila, da si tako zelo pogumen.«

»Saj hočem postati vojak in dedek bi se me sramoval, če bi bil strahopeten. A vendar vam ne morem povedati, kako grozno mi je žal, da se mi je zgodila ta nesreča. Hotel sem kip čisto od blizu pogledati, pa se mi je prevesil stol in je vse skupaj zgrmelo po tleh.«

Tedaj pa je prišel sluga povedat, da kliče grof Boža k sebi. S težkim srcem pa odločnim korakom je stopil Božo za njim v knjižnico.

Grof ga prijazno pogleda in pravi: »Vreme je tako lepo, da je kar škoda doma sedeti. Pojdiva v gozd! O, kaj pa ti je, da si tako bled?«

»Oh, storil sem nekaj strašnega. Vedno in povsod imam smolo!« pravi Božo s solzami v očeh.

»Kaj pa si storil?« vpraša grof smehljaje.

»Nekaj sem razbil in gospodična Roža pravi, da vam je bilo ljubše ko vse drugo. Joj, kako sem nesrečen!«

»No, kaj si razbil?«

»Kip vašega sina, ki je bil v spalnici.«

Smeh je grofu zginil z ustnic in Božo je videl, da je grofa novica v srce zadela.

»Joj, kako mi je hudo!« je glasno zajokal, ko je videl, da je njegov prijatelj žalosten.

»Res sem ta kip zelo rad imel. A kaj hočemo? Prav tako so se razbili tudi moji upi in načrti. Najbolje bo, da na to nič več ne misliva.«

»Ne morem vam povedati, gospod Kuno, kako zelo sem žalosten, da se je to zgodilo! Zato pa me zdaj takoj domov pošljite, da vam še kaj drugega ne razbijem. Tako rad bi bil pri vas, pa sem že tak nesrečen fant, da zmerom kaj naredim. Dečki so res velika nadloga. Torej zbogom, gospod Kuno!«

»Kaj še, Božo, zdaj te pa res še ne pustim. Pozabiva, kar je bilo, in pojdiva si ogledat moje gozdove!«

Božo je v gozdu na svojo nesrečo pozabil in spet sta se veselo in prostodušno pomenkovala. Božo se je tudi prepričal, da bi bila res velika škoda, ako bi tak lep gozd

Prišla jima je naproti tudi prijazna srnica...

posekali ali požgali. Prišla jima je naproti tudi prijazna srnica, prav srčkana žival, ki se je dala božati in jima je iz roke jedla.

»Vidiš, Božo, to je tista divja zver, ki te je ponoči tako oplašila. Vendar pa vidim, da si zares pogumen fant, ker si upaš vedno po pravici povedati.«

Pojdimo k Jezusu!

V beli cerkvici,
v zlati hišici
noč in dan živi
Jezus miljeni.

Tam je čisto sam
v hišici zaprt.
O da bil bi nam
večni raj odprt.

Pojdimo otroci
njega obiskat,
dajmo mu srce:
Jezus je naš brat!

Dajmo mu srce,
dušo in telo,
pa nas ljubi Jezus
blagoslovil bo.

Balončkova misijonska pot.

(Piše urednik.)

Ko se je dobro podprl in okrepčal s sočnim sadjem, se je toplo zahvalil ljubeznivi deklici za gostoljubnost in junaško nadaljeval svojo misijonsko pot. Deklica ga je milo prosila, naj se še malo odpočije, toda Balonček se ni vdal zapeljivemu vabilu, odločno se je zaokrenil, udaril krepko s palico po tleh, da je kamenje kar zapelo, dvignil visoko svojo nogo in odšel z mogočnim korakom. »Ha, ha,« si je mislil, »ta drobna deklica meni, da sem se podal za šalo v široki svet. Kajpak; naj se kar pripravi na zabavo.

Visoko je dvignil svojo nogo in odšel z mogočnim korakom.

Moja pot je težavna: spreobrniti moram vesoljni svet.« In še više je dvigal noge in še bolj pospešil svoj korak. S palico pa je tolkel tako krepko, da se je pod njo kar kamenje drobilo. Trije oblaki so ga spremljali in se mu veselo muzali; marjetica ob cesti ga je spoštljivo pozdravila in smreke so se mu poklonile. — Ves ponosen, da ga celó narava tolikanj upošteva, se je pogreznil v razmišljanje in prav nič ni vedel, kdaj in kako je prišel pred stanovanje gozdnih pritlikavcev. Razposajen smeh ga vzdrami iz njegovih visokih misli. Pred seboj zagleda malega kuštravčka in nekoliko večjega bradača, skozi vrata pa kuka radovedna mamica. Oba možica hitita Balončku z razprostrtimi rokami naproti. Objameta ga in ga pritisneta na srce. Nato ga pa dobesedno obsujeta z vprašanji. Ko jima je Balonček razodel, da namerava spreobrniti svet, mu oba kot iz enih

Oba možica hitita Balončku z razprostrtimi rokama nasproti.

ust dopovesta, da bo mogel doseči svoj cilj samo iz zračnih višav. Oblaki so previsoko; onadva mu bosta preskrbela lep aeroplan, iz katerega bo mogel pridigovati in svet bo pri priči zapustil grešna pota in se spokorjen vrnil k svojemu Bogu. — Pritlikavčka sta prinesla iz svoje palače orehovo lupino. »Tu notri boš sedel,« pravi bradati možic, »in boš ljudem pridigoval, da bo veselje. Prepričan sem,

»Heee, hooo, hiii,« je klical bradaček...

da bodo od ganotja kar v potokih prelivali spokorne solze.« Mali kuštravček pa je poredno dostavil: »Morda bodo celo nebeški angelčki jokali in te s svojimi solzami blagoslovili...« »Heee, hooo, hiii,« je klical bradaček in mahal z roko po zraku, kot da vabi nekoga k sebi. Čez nekaj trenutkov se je prizibal z nebeških višav na lahni kri-ljutih krasen metuljček. »To je tvoj aeroplan,« vzkligne kuštravi pobič. »Vpregli ga bomo v tole lupino; ti boš sedel vanjo, metuljček te bo pa nosil po sinjih višavah.« Balonček je kar strmел nad bistrournnostjo obeh pritlikavčkov in navdušen sedel v lupino, ne da bi črhnil besedico.

Naši rajni prijateljčki

† Stanka iz Vodic. Nenavaden pogreb je bil pri nas, ko smo pokopali 10 letno Stanko, učenko 4. razreda samostanske šole v Repnjah, ob navzočnosti polne cerkve ljudi, ne samo otrok, ampak tudi drugih ljudi, in je med slovesno pogrebno mašo nad 150 vernikov, otrok in drugih, prejelo sv. obhajilo za njen dušni pokoj. Nenavaden otrok, silno priljubljena je bila naša Stanka, to so pričale solze v očeh vseh navzočih, ko smo peli pesmi Mar. vrtca, katere je pred nekaj dnevi še sama tako pristrčno prepevala, n. pr. »V Marijinem vrtcu cveto« ali »Še gori ljubezen, blažena Gospa!« Kako je bila pridna v šoli in doma, ko je pomagala svoji mami, kako je kot mamica skrbela za svojo sestrice-dvojčico, s katero sta bili vedno skupaj. Najlepše pa je bilo, ko sta pol ure daleč dan za dnevom prihajale v cerkev k sv. maši in sv. obhajilu tudi v največjem mrazu v adventu. Že pred pol leta se je je lotila nevarna bolezen, pa je še redno hodila v šolo. Ko pa je bolezen končno izbruhnila na dan, so poklicali zdravnika, jo prepeljali v bolnišnico, a tudi trikratna operacija je ni mogla rešiti. V sredo je bila še v šoli, v nedeljo pa je v silnih bolečinah izdihnila svojo nedolžno dušo. Pač je prejela sv. maziljenje in papežev blagoslov, a sv. obhajila ni mogla zaužiti. Zato pa so ob pogrebu prejele tako številne učenke v njeno korist sv. obhajilo. — Stanka, počivaj v miru in prosi za nas pri Bogu.

Pošta malega Jezusa

Halo! Halo!

Komidar Marjeta, učenka VI. razreda v Starem trgu, bi morala prejeti nagrado krasen kipec malega Jezusa. Ker ne vemo njenega točnega naslova, ji do zdaj nagrade še nismo poslali. Marjetica, piši mi! — Urednik.

Uganke

Melik Ivan.

1. Izpopolnjevalnica.

1	3	
S · R · D	Nesnaga	
P · V · E	Ime	
S · A · E	Vas pri Ljubljani	
K · P · R	Umetnik	
R · A · A	Barva	
Z · J · C	Žival	
Š · I · A	Majhna država v Evropi	
2	4	

Če namesto pik vstaviš črke, katere pripadajo, boš dobil od 1—2 in 3—4 ime slovenskega pesnika in pisatelja!

2. Posetnica.

M. Oton OVES

Kje je doma ta gospod?

3. Posetnice.

1.

D. MARKO NIKO
MIČINSKI

P.

3.

V. VODA

KOT

2.

Č. JERKO ml.

Sočniki

4.

D. Niko ZAR

N.

Kaj so ti možje po poklicu?

Imena tistih, ki bodo vse uganke prav rešili, objavimo. Trije izžrebani dobe nagrade.

„Jezusovi dnevi“ za marec

[illegible]

Lepo prosim oproščenja!

Zaradi pomanjkanja prostora sem moral v pričujoči številki »Luči« izpustiti lepo število spisov o umrlih Lučkarjih in Lučkaricah. Vse te spise bom priobčil prav gotovo prihodnjič. Lepo Vas prosim oprostčenja in potrpljenja!

Urednik.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.